

До Нового року 1857

Микола Устиянович

Вітай нам, гостю з таїнственних світів!
Вітай нам, сине матері времен!
Якую судьбу небесних совітів,
Скажи, владико: грозу чи Еден
Несеш ти нам?

Се глянь, ми народний возносим храм:
Камінь на камінь дрібною рукою
Складаєм вірно на руське гніздо,
І в мольбах тихих надії росою
Скрапляєм землю стін святих його.

Но земля та - ах! сама могила,
Чорна могила без дна,
Де міліони сердець закотила
Времен залізна судьба:
Сердець, що в сльозах желаній,
В обманах мечтаній,
В неплатних трудах і зної,
В болізнях темной остої
Замовкли до судного дня.

На тих могилах стаємо днесь ми
І возносим руки, як перед віками
Вносили отці наші над предків гробами,
До тебе, гостю, владико. Скажи:
Якими букви в небеснім совіті
Начертан наших надій гаразд?
Чи тільки сльози желаній в віки
Земних участь?